Allt är inte Gud som Glimmar - Kapitel 11

Spara som PDF

Lyssna till bokens Kapitel 11 via spelaren nedan (talsyntes):

När du lyssnat klart går du vidare till Kapitel 12 -→

(Klicka på denna länk för att lyssna om du inte ser en spelare ovan eller högerklicka för att ladda hem mp3-filen till din dator)

En liten saga

När vi nu har förstått att Kenyons lära på flera sätt går långt vid sidan av bibelordet, så börjar vi naturligtvis undra hur det kan gå så galet. Måste vi säga, att han själv och alla som tänker och lär som han, är ondsinta villolärare? Nej, så behöver det alls inte vara. I detta kapitel vill jag berätta sagan om Persson, som fick en nådegåva utan att riktigt förstå nåden i den.

Det var en gång för länge sedan en gudfruktig evangelist som hette Persson. En dag upptäcker han, att Gud välsignat honom med en kraftgärningarnas nådegåva. Han har inte förtjänat den. Den är nåd. Han bar sig inte ens åt på något speciellt sätt för att få den. Gud utväljer vem han vill och han förklarar sällan eller aldrig motivet för sitt val.

Hur gör man under?

När nu Persson ber för sjuka händer de märkligaste saker. Döende cancersjuka reser sig upp ur sängen och börjar klä på sig. Deprimerade människor börjar skratta och jubla.

Vi brukar säga lite fromt att det är Gud som skall ha hela äran men det får han sällan eller aldrig. I stället ger vi Persson en rejäl del av äran. Hur går det till? Prisar vi honom och hedrar honom? Nja, det har vi lärt oss att man inte skall göra. Somliga gör det ändå och det är illa. Men de flesta hedrar honom genom att de börjar studera hur han “bär sig åt” för att hela de sjuka.

De börjar med andra ord att söka förklaringen till underverken i Persson och inte i Gud. Persson kanske till och med själv faller offer för detta felslut och öppnar

egen bibelskola för att lära ut hur man gör mirakler. Eftersom alla räknar med att förklaringen till en viktig del ligger i Persson och inte bara i Gud, börjar nu alla be med samma ord, tonfall och tungotal som Persson. Som om det skulle alstra en nådegåva!

En gång när ett extra stort mirakel inträffat, så hade Persson råkat lägga ena handen på den sjukes huvud och den andra på hans ena fot. Sedan dess undervisar Persson om att “det är så man gör, när man helar de sjuka. När man lägger händerna just så, kan Guds kraft på ett speciellt sätt strömma genom den sjuke”, förklarar han. I fortsättningen anses det allmänt, att man är bakom flötet om man inte ber för sjuka på just det sättet.

Varför inte alla?

Likt alla före honom som fått de sjukas helande på sitt hjärta lider Persson av att inte alla blir helade. Han längtar efter den dag då han kan hjälpa alla. Och han är en from man. Han söker Herren i bön för att få mer kraft. Men han söker också förfina sin teknik, för han är ett barn av 1900-talet i långt högre grad än han själv förstår. Så han fortsätter att söka svar på frågan hur man skall bära sig åt för att fler skall bli helade.

Frågan är fel ställd, för det hänger inte på hur vi bär oss åt. Det är Anden som helar. Och lika lite som Anden ger helandets gåvor åt alla, lika lite helar han alla före den yttersta dagen ens genom dem som fått gåvan. Det står i Bibeln att detta kan hända, men då talas det om “kraftgärningar av icke vanligt slag”.

Men så tänker inte Persson. Han hoppas att om han bara kan hitta rätt metod eller teknik så skall alla bli friska. Om sådan teknik står det inte en rad i hela Bibeln. Det står bara att vi skall gå till de sjuka, be för dem och smörja dem med olja. Det talas just inte mer om helandets teknik i Bibeln - ett faktum som borde mana till försiktighet.

Persson utgår alltså från sin erfarenhet, att Gud redan här i tiden helar några genom somliga. Då vill han säkert hela alla genom alla, tänker han. Eftersom inte alla blir helade, så menar nu Persson att det måste finnas ett hinder för helande i deras liv. Någon annan förklaring går inte att tänka ut eftersom han redan bestämt sig för att Gud alltid vill hela alla.

Persson börjar därför leta efter hinder, och i viss mån kröns hans letande med framgång. För ibland finns det hinder att upptäcka. Men på samma gång som hans lista över tänkbara hinder växer, så blir den mänskliga delen av helandet allt viktigare.

Till sist börjar Persson undervisa om att helandet redan har ägt rum i alla. Det enda som återstår är ett stycke mänskligt handlande, för att det också skall synas. Då har helandet helt och hållet förvandlats till en fråga om mänsklig teknik. Allt som denna teknik på något sätt står för, kallar han tro. Säger inte Jesus flera gånger: “Din tro har hjälpt dig”? Alltså, menar han nu, var det inte Gud som hjälpte utan tron.

Det stora hindret för helande är naturligtvis Satan. Och de flesta punkterna på Perssons lista över hinder har därför med honom att göra. Persson skapar sig en massa dogmer om hur man skall kringgå demonernas hinder, för att fler skall bli helade. Utan att mena att ställa demonerna i centrum, kommer Persson på glid i sin undervisning ända till den punkten, att han egentligen talar långt mer om demonerna än han talar om Gud. De upptar till sist hans tankevärld så mycket, att de som inte är hans trogna anhängare börjar reagera.

Helandet har nu förvandlats från att vara en underbar men outgrundlig möjlighet till att bli en fråga om avancerad andlig teknik. Och mitt i alltsammans har Gud hamnat i skymundan, medan människan själv blivit så viktig och Satan så stor. Ju mer Persson talar om att Satan på tusen olika sätt kan hindra Guds helande, desto mäktigare förefaller Satan att vara, medan Gud trots all lovsång ter sig hjälplös och svag. Ju mer Persson betonar att människan måste “tro fram” sitt helande, desto fler människor börjar nu se sin sjukdom som ett andligt nederlag om de inte omedelbart blir friska.

Alla ämbeten

När andra förkunnare vill korrigera Persson känner sig denne motarbetad och förföljd. I det läget blir han mottaglig för uppenbarelser. I ett mindre trängt läge skulle han bett en person med lärarens ämbete att pröva uppenbarelserna. Nu nöjer han sig med att hitta ett eller annat bibelord som tycks stödja uppenbarelserna vilka i sin tur stöder allt han tidigare tänkt men kritiserats för.

Från början var Persson en evangelist som fått en kraftgärningarnas nådegåva. Ju mer han börjar undervisa om “hur man gör”, desto mer börjar han också se på sig själv som en bibellärare. Uppenbarelserna får till följd, att han dessutom börjar kalla sig profet. Runt honom uppstår en växande skara av lärjungar.

Eftersom andra förkunnare har svårt att se att hans undervisning är så biblisk som det påstås, så känner han sig utstött och bildar därför en egen församling. Så blir han pastor. Till sist blir konfrontationen så tydlig, att han menar att alla andra är döda och att de svikit Guds Ord. Själv tycker han sig stå ensam kvar på

barrikaderna och kallar sig därför apostel.

Från början var han evangelist. Nu har han dessutom blivit lärare, profet, herde och apostel - åtminstone i sina egna och i anhängarnas ögon.

I det osynliga

Eftersom detta är en saga, kan vi också berätta om vad som händer i den osynliga andevärlden, när Persson utvecklar sin nya lära.

När Persson börjar göra kraftgärningar dras en väldig aktivitet igång bland furstarna och väldigheterna i mörkrets rike. Liksom Satan fick tillfälle att fresta Jesus i öknen så får han lov att fresta Persson på samma sätt. Taktiken går inte ut på att stoppa bruket av nådegåvan utan att fresta till missbruk.

Många demoner skickas därför ut. Somliga får i uppdrag att klä ut sig till ljusets ängel och börja ge uppenbarelser. En del av demonerna ställer dessutom gärna sina tjänster till förfogande för att hämta pengar, om inte annat.

Andra demoner som redan har inflytande över människor får i uppdrag att låta sig drivas ut fastän de kunnat vara kvar. Människor som vill leva i otro och synd blir plötsligt av med all stimulans från de onda andarna när Persson “tar auktoritet” över dem. Slutet blir att de blir kristna, fastän de egentligen aldrig sörjde över synden i sina liv.

Därför börjar Persson och hans lärjungar nu att se annorlunda på frågan om hur evangeliet skall föras ut. Det handlar för dem allt mindre om att säga till människor att de är syndare som behöver förlåtelse. Nej, nu är det mera en fråga om att förjaga andar och demoner. Detta skall ske genom proklamationer och andlig krigföring.

Bönesamlingar och möten präglas av detta tänkande. När man samlas för att be för väckelse så kan det ske under mottot: “Frimodiga krigare rensar andevärlden med

Guds kraft”. Det låter som om det var människan och inte Gud som styrde, ställde och rensade med Guds kraft.

Målet

Vart vill då djävulen komma? Vad är det för bibelord han har i tankarna? Låt oss läsa Luk 10:17-20:

> “De sjuttio vände tillbaka fulla av glädje och sade: Herre, till och med de onda andarna lyder oss när vi talar i ditt namn! Men han svarade: Jag såg Satan falla från himmelen som en blixt. Ja, jag har givit er makt att trampa på ormar och skorpioner och allt vad fienden bådar upp, och ingenting skall göra er skada. Men gläd er inte över att andarna lyder er, utan gläd er över att era namn står skrivna i himmelen.”

Här talar Jesus om det beskydd vi behöver för att utöva auktoritet över ondskans andemakter. Han talar också om hur vi kan mista det beskyddet. Så länge vi gläder oss över att våra namn är skrivna i himmelen, så är Gud allt och vi är ingenting - i sund mening. Då väntar vi med att utöva auktoritet tills Gud har sänt oss, ungefär som Jesus hade sänt den här skaran ut på ett avgränsat uppdrag.

Vi håller alltså ut i bön till Gud till dess han ger klartecken för oss att utöva auktoritet. Någon annan krigföring finns inte.

Men när vi gläder oss åt makten över demonerna, så börjar vi i högmod att tala om att vi själva kan sätta igång krigståg mot andarna. Då mister vi det beskydd vi förut hade. Detta är djävulens stora och kanske hans enda chans.

Taktiken går därför helt enkelt ut på att locka Persson och hans anhängare till övermod och till självsvåldig människocentrering. Då ser allt ut att gå bra, men många krigare bland fotfolket bärs bort från fronten med fötterna före, eftersom beskyddet inte längre fanns kvar.

Sammanfattning

Var det så här det gick till när trosrörelsen uppstod? Inte vet jag. Men om jag ser händelseförloppet så här tills annat är bevisat, så får jag lättare att skilja på sak och person. Ty vi är kallade till inbördes kärlek. Det innebär att vara kallad till att älska både Persson och alla dem som blir förvirrade av hans undervisning.

Om den senare kategorin inte fanns så vore ju det hela ganska enkelt. Men när den nu finns, blir situationen lättast för en själv om man ser hela teologin som ett gigantiskt olycksfall i arbetet. Då kan man klarlägga var felen sitter och lära sig något av dem utan att behöva angripa människor.

Detta utesluter inte att Persson kan röra sig på farlig mark för egen del. När han slutar att lyssna på vad andra förkunnare har att säga har han helt medvetet tagit ett mycket riskabelt steg.

Det finns ännu en viktig förtjänst med den här lilla sagan. Den visar oss hur lätt varje karismatisk väckelse kan spåra ur. Här finns vissa erfarenheter att ta vara på när det gäller konsten att återvända till ett sunt utövande av Andens gåvor. Låt oss därför lämna Kenyon och hans lära ett tag och försöka finna vägar till en sund karismatisk tjänst.

Till Kapitel 12 -→

←- Till Kapitel 10

←- Till Innehållsförteckning